

## Tundra

Orzi az égbolt  
 Az ős- hozta bút,  
 Mint vén nagyapám  
 Lombos szemöldje,  
 Felhőrongyokkal  
 Kékjét bevoná.  
 Az egész tundra  
 Fájó sóvárgás,  
 Bár megperdülne  
 Szél-sámán dobja,  
 Erős szavától  
 Kelnének táncra,  
 Meddig a szem jó,  
 Hófehér legyenek,  
 Hogy hattyú legyen  
 Fehér pihében  
 Vagy hétszer negyven  
 Nap feketeiségben  
 Csillogjon, mint hó-  
 bundájú medve.

Szívdobogásom  
 Akár a földé.  
 Apám szívét  
 Hallom magamban  
 S minden évszakban  
 Boldog vagyok itt.  
 Szeretem a tundrát  
 Sötét telében,  
 Midőn mint hattyú,  
 Olyan a holdnál  
 S gomolygó felhők  
 Érintik csókkal.

Tavaszi fényben  
 Mily üde szőnyeg.  
 S a nyár — végtelen  
 Virág-óceán,  
 Halak pikkelyén  
 Ezer nap villog  
 S a halmok íve  
 Gúnár szép nyaka.

Kicsi koromtól  
 A jamali tó  
 Edzett, fürösztött  
 Decemberi hóban.  
 Később a szóval  
 Is atyám, Észak  
 Aldott meg engem,  
 Hű énekesét,  
 Egy holdas éjen.  
 Végül felnőve  
 Havas halomról  
 Játszi könnyeden  
 Siklottam sível.  
 Hullámzó testem  
 Szél karjai óvták.  
 Én az életem  
 A tundra nélkül  
 Elképzelni sem  
 Tudnám sohasem.  
 Mint anyám, úgy vár,  
 Ha messze vagyok.  
 Nem tudnék máshol  
 Élni sohasem.

Fordította: H. KISS JUDIT

## Rénszarvasverseny

A réntenyésztőt ott nálunk, Jamalon  
 Nagy tisztesség éri, több mint jutalom,  
 Ha csordája nem csak számban hatalom,  
 De részt vesz egy jó rénszarvas-futamon.

A gyatra rénnek hátvonala görbe,  
 Mint az olvadt hó, zsírja összetöppedt,  
 Agancsa lanyhán sörényére görbed,  
 Akár egy mackót hajtánál előre.

A derék rénszarvas nemcsak szemre szép,  
 De erős, kitartó és oly könnyedén,  
 Viharsebesen száguld, miként a szél,  
 A gyorsröptű héja nyomába se ér.

Rénjéről itélni a pásztor dolga,  
 Megmutatni mit ér, vajon hogy fogja,  
 Hisz valamennyi gyors lábakon futja  
 A pályát, s kőkemény az izma.

*S hogy milyen munkát végez itt a pásztor,  
Leginkább e rēnversenyeken látszó,  
Amilyet rendeztek már jó néhányszor,  
Csak a zord idő tavaszira váltson.*

*Ma. Ma végre földerült a tavaszi ég,  
Fölkerekedik az egész messzeség —  
Jön a sok férfi, asszony és gyereknép, —  
Kiknek ez ünnep bizony nem gyerekiség.*

*S messzi vidékről, távoli szállásról  
Jönnek a pásztorok, kiáltozástól  
Remeg a lég, és közben a halomról  
Rének rohannak le a domboldalról.*

*A lejtő hókérgén s a porzó havon,  
Földet is alig érintő lábakon  
Száguldanának még tágas távokon,  
De megtorpannak a kezdővonalon.*

*Most rebben a piros zászlócska szárnya,  
S a rénlavinától sötétre válnak  
A halmok, amint eliramodának,  
Majd kis rajokban, porfelhőként szállnak.*

*Zuzmós lejtőről ismét fehér havon  
Hagy a sok rénláb maga után nyomot.  
A pásztornak meg tán könnyű a szánon  
Rázkódva-röpülve uralni a hámat?*

*Kigőzölt pára és paták verte por  
Úszik a légben, viharhomály borong,  
És a hópermetből szép szivárványt von  
A bágyadt fényű, télies napkorong.*

*S ha féloldalt billen a robogó szán,  
Elszörnyed a sok nép egy ember gyanánt.  
Cobolyprém csuklyája hátralog nyakán,  
Hajtunk előre néz, csak előre lát.*

*S már a verseny vége. Széltében százszor  
Is elmondják, ki az igazi pásztor.*

Fordította: H. KISS JUDIT

Leonyid Lapcuj (sz. 1932) nyenyec költő és prózaíró. Szibéria legismertebb költői között tartják számon. Féltucatnyi önálló kötete látott napvilágot, köztük néhány orosz nyelven is. Tagja a Szovjet Írószövetségnek.

## Kamassz sirám

(ISMERETLEN SZERZŐ MŰVE)

*Ahol vándoroltam,  
Vándorutamra*

*Fekete hegyeim  
zöld füvet  
Fekete hegyeim  
Fehér hegyormaim  
Erőnk is  
Nagy nemzetségemből  
Rokonaimtól  
tavaim*

*Ahol halászgattam,*

*Hajdani sátorfáim  
Sátram szép lapjai*

*messze, ott maradtak.  
terített földem.  
messze, ott maradtak,  
mélán magasodnak,  
lassanként elmaradt.  
egy-egyedül én maradtam.  
messze elmaradtam.  
árván maradtak.  
Nem láthatom őket!  
elkorhadtak.  
mind kiszáradtanak. Jaj, végük.*

HAJDÚ PÉTER szövege alapján  
fordította: H. KISS JUDIT